

TOM VAN HULSEN

1 1 DINGEN

DIE JE
WETEN
MOET
OVER

FC

UTRECHT

UITGEVERIJ BRANDT

INHOUD

	Voorwoord	11
1	Ontstaansgeschiedenis	15
2	De eerste wedstrijden	18
3	De eerste aankoop	19
4	De eerste eredivisiewedstrijd	20
5	De eerste buitenlandse speler	22
6	Bert Jacobs	24
7	Clublogo	26
8	Galghenwert	29
9	Stadion Galgenwaard	30
10	Sloop van de Galgenwaard	32
11	Jaar op Veemarkt-terrein	37
12	Legendarische wedstrijd: FC Utrecht-Hamburger SV (1981)	38
13	Single 'We geven het niet op'	40
14	Stadion Nieuw Galgenwaard	42
15	'Mister FC Utrecht' Leo van Veen	44
16	De jaren zeventig	47
17	Grootste competitiezege (1): FC Utrecht-Wageningen 7-1 (1975)	49
18	Joop van Maurik	50
19	Han Berger	52
20	Herman van Veen: De voetbalsupporter	54
21	Willem van Hanegem	55

22	Debuut in UEFA Cup-toernooi	57	46	Het Strijdlied	108
23	Hans van Breukelen	59	47	Volendam houdt FC Utrecht	
24	De jaren tachtig	61		uit bekerfinale	110
25	Unieke score tegen Excelsior	64	48	Simon Kistemaker	112
26	Rob de Wit	65	49	Ontsnapt aan degradatie	114
27	Shirtsponsoring	67	50	Seizoen van diepterecords	115
28	Nol de Ruiter	69	51	Michael Mols	117
29	Gouden Middenveld		52	Ups en downs onder Mark Wotte	119
	(Adelaar-Kruys-Wouters)	71	53	Als ik boven op de Dom sta	122
30	Jan Willem van Ede	74	54	Utereg me stadsie	125
31	Legendarische wedstrijd:		55	Bunnik Side	127
	psv-FC Utrecht (1985)	76	56	De jaren 2000-2010	128
32	Winst van de KNVB-beker in 1985	78	57	Legendarische wedstrijd:	
33	Wedstrijden tegen Dinamo Kiev 1985	80		FC Utrecht-FC Groningen (2001)	132
34	John van Loen	82	58	Dirk Kuijt	134
35	Grootste competitiezege (2):		59	Stijn Vreven	136
	FC Utrecht-SC Veendam 7-1 (1987)	84	60	Utereg me kluppie	138
36	Erik Willaarts	86	61	KNVB-bekerfinale 2002: Ajax-FC Utrecht	141
37	Grootste nederlaag:		62	Winst van de KNVB-beker in 2003	145
	psv-FC Utrecht 9-0 (1987)	90	63	Igor Gluscevic	147
38	Cees Loffeld	92	64	Winst van de KNVB-beker in 2004	149
39	Ab Fafié	94	65	Winst van de Johan Cruijff Schaal	152
40	Theo Aalbers	96	66	Foeke Booy	154
41	De jaren negentig	98	67	Interlands in Galgenwaard	156
42	Legendarische wedstrijd:		68	Dood David di Tommaso	159
	FC Utrecht-Real Madrid (1991)	101	69	Jean-Paul de Jong	161
43	Wlodi Smolarek	102	70	Vrouwenvoetbal bij FC Utrecht	163
44	Johan de Kock	105	71	Grootste competitiezege (3):	
45	Het vingertje van Edwin Gorter	107		FC Utrecht-Sparta 7-1 (2007)	166

72	Frans van Seumeren	167	95	Anastasios Douvikas	216
73	Ton du Chatinier	171	96	Mark van der Maarel	218
74	Legendarische wedstrijd: FC Utrecht-Celtic (2010)	172	97	Hoogste puntenaantal	221
75	Ricky van Wolfswinkel	175	98	Toeschouwersrecord	222
76	Dries Mertens	177	99	Jens Toornstra	224
77	De jaren 2010-2025	179	100	Nooit gedegradeerd	226
78	Michel Vorm	180	101	Ron Jans	227
79	Trainingsincident Mihai Nesu	183		Nawoord	239
80	Supportersverenigingen en Junior Tigers	184		Bronnen	240
81	Legendarische wedstrijd: FC Utrecht-Ajax (2011)	186			
82	Jacob Mulenga	188			
83	Uitschakeling in Europa door FC Differdange 03	190			
84	Jan Wouters	192			
85	Rob Alflen	194			
86	Jongste speler ooit	197			
87	Finale KNVB-beker 2016: Feyenoord-FC Utrecht	199			
88	Erik ten Hag	201			
89	Sébastien Haller	203			
90	Interlands vrouwenelftal in Galgenwaard	205			
91	FC Utrecht-spelers in Oranje	207			
92	Corona	210			
93	Trainingscomplexen	213			
94	Bekeruitschakeling door Spakenburg	214			

VOORWOORD

Het was 2 juni 2003. Op de avond dat de komst van onze dochter Famke zich aankondigde, drong door de ramen van het Diakonessenhuis in Utrecht het geluid door van euforisch gejuich. Op de verloskamer werden wij deelgenoot van de festiviteiten in stadion Galgenwaard, 500 meter verderop, waar FC Utrecht uitgebreid werd gehuldigd. De ploeg van trainer Foeke Booy had de dag ervoor de KNVB-beker gewonnen door Feyenoord, in De Kuip in Rotterdam nog wel, met 4-1 te verslaan. Een memorabel moment, dat voor mij voor altijd verbonden is aan de geboorte van Famke – in de vroege morgen van de dag erop. In het ziekenhuis waar ook onze andere dochter Julia geboren werd.

Hoe raak je verknocht aan een club? Nou, door dit soort gebeurtenissen bijvoorbeeld. Toevalligheden zijn het vaak. Halverwege de jaren tachtig belandde ik in Utrecht, als student aan de School voor de Journalistiek. Niet iedere avond zat vol gepland en in mijn eentje op mijn studentenkamer zitten vond ik niet erg opwindend, waardoor ik al snel besloot om – als de portemonnee het toeliet –

wedstrijden van FC Utrecht te gaan bezoeken. Zo stond ik tijdens het seizoen 1986/87 veelvuldig in vak V, wat nu het vak is voor de uitsupporters maar toen nog niet. Ik was erbij, aan het eind van dat seizoen, toen Erik Willaarts FC Utrecht hoogstpersoonlijk naar Europees voetbal schoot in de play-off-wedstrijd tegen Roda JC. Historisch.

12 Na het afronden van de School voor de Journalistiek werd ik voetbaljournalist – in mijn beleving een beroep dat vaak wordt uitgeoefend door gemankeerde profvoetballers. In mijn geval klopt dat in ieder geval; een loopbaan in het profvoetbal zat er voor mij totaal niet in. Verder dan het zesde elftal van RKDES uit Kudelstaart ben ik niet gekomen, al verwierf ik daar wel de bijnaam *Tomario*, maar dat terzijde. Door mijn beroep kon ik toch dicht tegen die profvoetbalwereld aan schurken.

Ik werkte in totaal 23 jaar voor *Voetbal International* en ik heb daar in de loop der jaren zo'n 550 (oud-)voetballers mogen interviewen, onder wie veel spelers uit het Utrechtse. Zo zat ik in Vianen in de huiskamer bij Tonny van der Linden, de man die DOS – een van de voorlopers van FC Utrecht – in 1958 de landstitel bracht. Ik mocht op de koffie bij Jan Groenendijk, de spits die het eerste doelpunt voor FC Utrecht ooit maakte. Ik sprak onder anderen Koos van Tamelen, Herman Verrips, Jan van Staa, Ton de Kruijk, Leo van Veen, Johan de Kock, Jan Wouters en Co Adriaanse. Met John

Linford, de Engelse aanvaller die in het seizoen 1988/89 bij FC Utrecht in de spits stond, beleefde ik een stapavond in zijn woonplaats Norwich. Ik zat aan de keukentafel bij Gerrit Plomp, ging op bezoek bij Erik Willaarts in zijn keukenzaak in Woudenberg en ontmoette door mijn werk als journalist ook onder anderen Ronald Spelbos en Willem van Hanegem. Een groot voorrecht. En ik belandde, als journalist van *Trouw* inmiddels, thuis bij de huidige FC Utrecht-trainer Ron Jans – een interview waarmee dit boek eindigt.

Alle voormalige spelers en trainers vertelden anekdotes uit hun tijd bij de club. Die waren zonder uitzondering mooi, vol humor, en vaak ook heel bijzonder. Uit alle verhalen sprak een enorme liefde voor de club, een liefde die ook de supporters uitstralen. Hoe vaak gebeurt het niet dat je in de stad loopt en mensen hoort praten over een wedstrijd, een actie, een speler of een trainer van FC Utrecht?

FC Utrecht is hot en leeft als nooit tevoren. Galgenwaard zit vrijwel elke wedstrijd vol of bijna vol. Mede dankzij eigenaar Frans van Seumeren, die de club een financiële impuls heeft gegeven, maar ook zorgt voor saamhorigheid – zijn stokpaardje. Zoeken naar verbinding is meteen ook de kracht van Ron Jans, de coach die FC Utrecht na vijftien jaar weer een plaats in het hoofdtoernooi van de Europa League heeft bezorgd.

FC Utrecht is een club waar de passie van afstraalt, met een fantastische geschiedenis. In dit boek heb ik een aantal wetenswaardigheden op een rij willen zetten. Dingen die je naar mijn mening moet weten dus, ondergebracht in 101 hoofdstukken. Het is een willekeurige keuze, maar wel één waarmee ik een zo compleet mogelijk beeld hoop te schetsen van de geweldig mooie club die FC Utrecht is.

Tom van Hulsen

1 ONTSTAANGESCHIEDENIS

Een van de vele mooie kanten van voetbal is dat één doelpunt bepalend kan zijn. Eén goal kan het verschil maken tussen intense vreugde of diepe droefenis voor duizenden, tienduizenden en soms zelfs miljoenen mensen. Eén doeltreffend schot kan een spelerscarrière maken of breken. Of een club tientallen miljoenen euro opleveren. Maar ook – en dat geldt voor FC Utrecht – kan één doelpunt bepalend zijn voor een complete clubhistorie.

Concreet: als Leo van Veen die ene beslissende goal (0-1) niet had gemaakt in de 38ste minuut van de uitwedstrijd van het Utrechtse DOS tegen GVAV, op 24 mei 1970, dan was DOS voor het eerst in zijn bestaan gedegradeerd uit de eredivisie. En dan was de fusie tussen DOS, Velox en Elinkwijk tot FC Utrecht met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet doorgegaan. In ieder geval niet dat jaar – en niemand weet hoe het vervolg zou zijn geweest.

Bij de gemeente Utrecht ontstaat in de jaren zestig het idee dat drie profclubs in de stad toch wel wat veel van het goede is. Die profclubs kosten geld, nietwaar. Dus denken de ambtenaren op het stadhuis: waarom drie – met respect – toch ietwat middelmatig presterende clubs niet tot één grootheid samensmelten?

Voorzichtig wordt bij de besturen van de clubs gepolst hoe er tegen een eventuele fusie wordt

aangekeken. De meeste supporters hoef je het niet te vragen: die zijn sowieso tegen. Je gaat toch niet samen met de concurrent? Velox, de kleinste club, is sportief bezig aan een opmars. Elinkwijk voelt zich eigenlijk de club van Zuilen en niet van Utrecht. En de meeste supporters van DOS, de landskampioen van 1958, gaan toch ook het liefst zelfstandig verder.

16

Maar het DOS-bestuur ziet een fusie wel zitten, zeker als de prestaties van de ploeg almaar slechter worden. In 1968 en 1969 hebben de *Gele Kanaries* (de bijnaam, naar de gele clubshirts) zich slechts via beslissingswedstrijden in de eredivisie weten te handhaven, en in 1970 ziet het er toch echt naar uit dat het doek van het eredivisieschap zal vallen. Bovendien heeft DOS al jaren grote financiële problemen.

Eerdere fusiebesprekingen zijn nog gestrand op sentimenten, maar eind jaren zestig worden ze opnieuw opgestart. De bestuursleden (ook die van Elinkwijk en Velox) zien in dat het inderdaad wel lastig overleven zal worden voor drie profclubs in één stad. Een eventuele fusieclub mag de plaats innemen van de hoogst spelende club en dat is DOS. Eén sterke, grote Utrechtse club in de eredivisie – dát is het doel. Maar die plek op het hoogste niveau staat dus op het spel...

Met nog één wedstrijd te spelen vindt DOS zichzelf terug op een degradatieplaats: zeventiende.

GVAV uit Groningen staat op de veilige zestiende plaats met één punt meer dan de Utrechtse en heeft in het laatste duel, stomtoevallig tegen DOS, op 24 mei 1970 genoeg aan een gelijkspel om zich te handhaven. DOS moet winnen. Duizenden Utrechtse reizen mee naar Groningen voor deze allesbepalende wedstrijd.

DOS begint goed en wordt kort voor rust beloond, als Leo van Veen vanaf de rand van het strafschopgebied kiezelhard uithaalt: 0-1. De tweede helft is zenuwslopend. Eén doelpunt voor GVAV en degradatie voor DOS is een feit. De tijd tikt in de ogen van de Utrechtse supporters veel te langzaam weg en DOS ontsnapt enkele keren aan een tegengoal, maar de ploeg van de Hongaars/Nederlandse trainer Laszlo Zalai trekt de overwinning over de streep. Het veld in Groningen wordt bestormd door uitzinnige Utrechtse: DOS heeft zich opnieuw weten te handhaven in de eredivisie.

De zege geeft de doorslag. Nog geen maand later, op 18 juni 1970, wordt de fusie tussen de drie clubs beklonken, en op 1 juli is de oprichting een feit. De club gaat FC Utrecht heten. Willem Kernkamp, die voorzitter is van DOS, wordt aangesteld als waarnemend voorzitter van het nieuwe bestuur. Even later zal hij worden afgelost door de eerste officiële voorzitter van FC Utrecht: Theo Brouwer. DOS, Elinkwijk en Velox gaan als zelfstandige clubs verder in het amateurvoetbal.

17

2 DE EERSTE WEDSTRIJDEN

18

dos schrijft zich in 1970 in voor het toernooi om de Intertoto Cup, een vriendschappelijke zomercompetitie waarin ploegen in poules van vier worden ingedeeld. Voetballoze zomers duren vaak lang voor spelers en supporters, en op deze manier kunnen clubs (en fans) op een enigszins prettige manier de warme weken doorkomen.

De Intertoto-organisatie plaatst de Utrechtse in een groep met Hvidovre IF uit Denemarken, het Poolse Wisla Kraków en Winterthur uit Zwitserland. De vreemde situatie doet zich voor dat Hvidovre op 27 juni naar Utrecht reist om tegen dos te spelen (1-3 voor de Denen), maar dat Wisla Kraków op 4 juli niet dos, maar een nieuwe club ontvangt: FC Utrecht. Drie dagen na de officiële oprichting op 1 juli speelt de fusieclub zo al haar eerste wedstrijd.

Een nieuwe trainer is er nog niet. In Polen zit Louis van den Bogert op de bank, de oud-speler van dos die in 1958 als speler nog landskampioen is geworden en zijn club daarna als interim-trainer al enkele keren uit de brand heeft geholpen. De drievoudig international kiest in de eerste wedstrijd van FC Utrecht voor een mengeling van spelers van dos en Elinkwijk. Op het veld staan doelman Joop Leliveld, Jan Blaauw, Ries Coté, Jan Groenendijk en Leen van de Merkt van Elinkwijk en Rini

Block, Hans Visser, Jan van Renswouw, Piet van Oudenallen, Ton Nieuwenhuys en Leo van Veen van dos. FC Utrecht verliest met 1-0.

In de dagen erna contracteert de club een hoofdtrainer: Bert Jacobs, die in 1970 met Velox vanuit de tweede divisie naar de eerste divisie is gepromoveerd. Op 11 juli reist hij mee naar Zwitserland. Hij zit nog niet op de bank en ziet vanaf de tribune toe hoe zijn nieuwe ploeg onder leiding van opnieuw Louis van den Bogert met 1-5 wint van Winterthur. De allereerste goal in de historie van FC Utrecht wordt in die wedstrijd gemaakt door de Deen John Steen Olsen, die een half jaar eerder door dos is vastgelegd.

Het is aan Bert Jacobs en zijn assistent Fritz Korbach, die overkomt uit de trainersstaf van Elinkwijk, om uiteindelijk de beste selectie samen te stellen uit alle spelers van Velox, Elinkwijk en dos.

19

3 DE EERSTE AANKOOP

Jacobs en Korbach hebben de lastige taak om de supporters van alle drie de fusieclubs mild te stemmen. Kiezen ze voornamelijk voor spelers van dos, de hoogst spelende club, dan zal het waarschijnlijk nooit lukken ook de fans van Elinkwijk en Velox achter FC Utrecht te krijgen. Aanvankelijk nemen ze negentien spelers op in een soort

A-selectie voor het seizoen 1970/71. Het zijn negen spelers van DOS, zes van Elinkwijk, drie van Velox en één nieuweling: Co Adriaanse. Bert Jacobs kent de voorstopper nog uit zijn tijd bij De Volewijckers, de club uit Amsterdam-Noord. Adriaanse is pas 23 jaar oud, maar speelt al met de gedachte het profvoetbal vaarwel te zeggen. Hij laat het bestuur van De Volewijckers weten dat hij verkocht wil worden en dat hij anders zal stoppen.

Op vakantie in het Spaanse Blanes hoort hij dat *Het Parool* heeft gemeld dat hij is verkocht: aan FC Utrecht. Adriaanse weet zelf nog van niets, maar het bericht blijkt op waarheid te berusten: voor naar verluidt 125.000 gulden heeft FC Utrecht zijn eerste aankoop ooit gedaan. Hoewel totaal verbouwereerd, protesteert Adriaanse niet. Terug van vakantie maakt hij afspraken over zijn salaris en voegt hij zich direct bij zijn nieuwe ploeggenoten.

4 DE EERSTE EREDIVISIEWEDSTRIJD

Co Adriaanse is een van de basisspelers in de eerste wedstrijd van FC Utrecht ooit op het hoogste niveau in Nederland: op woensdag 19 augustus 1970, uit tegen Feyenoord. In De Kuip staan voor FC Utrecht aan de aftrap: Joop Leliveld, Piet van Oudenallen, Co Adriaanse, Dick Teunissen, Jan Blaauw, John

Steen Olsen, Eddy van Stijn, Cor Hildebrand, Tonny Nieuwenhuys, Marco Cabo en Jan Groenendijk. Die laatste maakt in de met 4-1 verloren wedstrijd het eerste eredivisie-doelpunt voor FC Utrecht in de historie.

Drie dagen eerder heeft FC Utrecht in de eerste ronde van het toernooi om de KNVB-beker al gespeeld tegen Eindhoven. In stadion Galgenwaard winnen de Utrechtse met 3-1. Tonny Nieuwenhuys en Marco Cabo (2) maken de goals voor de thuisploeg. Nieuwenhuys is daarmee de speler die het eerste doelpunt maakt voor FC Utrecht in een officiële wedstrijd. En op 30 augustus maakt Dick Teunissen het eerste thuisdoelpunt voor FC Utrecht in een competitiewedstrijd, als in Galgenwaard met 4-1 wordt gewonnen van Go Ahead.

De scepsis van een aantal supporters ten spijt, handhaaft de ploeg van trainer Bert Jacobs zich in 1971 simpel in de eredivisie. De nieuwbakken ploeg eindigt knap als negende. In het KNVB-bekertoernooi is de tweede ronde het eindstation: daarin is DOS met 0-2 te sterk.

Uiteindelijk komen er in de jaargang 1970/71 in totaal 28 spelers in actie voor FC Utrecht. Gedurende het seizoen wordt de selectie versterkt met een aantal spelers van buitenaf, onder wie Ton Pronk (Ajax) en de Deense doelman Jørgen Henriksen, die overkomt van de Zweedse club IFK Hälsleholm. Beiden maken in de winterstop de overstap naar Utrecht.

5 DE EERSTE BUITENLANDSE SPELER

22

Jørgen Henriksen is de tweede buitenlandse speler van FC Utrecht, want in de gelederen zit op dat moment al zijn landgenoot John Steen Olsen. De middenvelder is in de jaren zestig een groot talent gebleken bij zijn club Hvidovre IF, waarmee hij in 1966 landskampioen van Denemarken wordt. Dat is nog in het amateurtijdperk in zijn land; uiteindelijk zal het tot 1978 duren voordat het in Denemarken officieel wordt toegestaan om profvoetballers voor hun diensten te betalen. In Nederland is dat al vanaf 1954 het geval.

Olsen ziet al snel dat hij van voetbal zijn beroep kan maken. Hij speelt een half jaartje voor de Amerikaanse profclub Boston Beacons (die maar kortstondig heeft bestaan) en voor Malmö FF in Zweden (waar spelers in die tijd al wel betaald mogen worden), voordat hij in de winterstop van het seizoen 1969/70 zijn oog laat vallen op Nederland. Olsen is dan net 27 jaar. Hij komt in contact met DOS en besluit een contract te tekenen bij de club uit de Domstad.

Olsen maakt indruk. Hij debuteert in het Nederlandse betaalde voetbal op 18 januari 1970 in de uitwedstrijd van DOS bij Telstar en scoort meteen. Na een 1-0 achterstand maakt Olsen in de tweede helft gelijk en uiteindelijk wint DOS: 1-2. Precies een

week later zorgt Olsen eigenhandig voor de overwinning van zijn nieuwe ploeg in de thuiswedstrijd tegen SVV: 1-0. Zijn naam is direct gevestigd.

Na de fusie is het voor de trainers Bert Jacobs en Fritz Korbach een uitgemaakte zaak dat Olsen een van de selectieplayers zal worden van het nieuwe FC Utrecht. Hij wordt daarmee de eerste buitenlander van de fusieclub. Hij is ook de eerste en op dat moment enige fullprof in de selectie; alle andere spelers hebben naast het voetbal een andere baan om rond te kunnen komen.

Op 11 juli 1970, in het Intertoto-toernooi tegen Winterthur, maakt Olsen zoals eerder gememo-reerd de allereerste goal voor FC Utrecht. Hij scoort zelfs nog een keer in de met 1-5 gewonnen wedstrijd. Op 4 oktober 1970 maakt Olsen vervolgens ook zijn eerste eredivisie-doelpunt. Uit tegen Volendam wint FC Utrecht met 2-3. De Deen zorgt in dat duel voor de 1-2 en hij is daarmee de eerste buitenlandse doelpuntenmaker in de historie van FC Utrecht.

John Steen Olsen blijft tot 1974 bij FC Utrecht en maakt dan de overstap naar Feyenoord. Bij de Rotterdamse club overtuigt hij minder. In de winterstop van het seizoen 1975/76 keert hij voor een half jaartje nog even terug bij FC Utrecht, waar Han Berger dan inmiddels de hoofdcoach is. Daarna keert hij terug naar zijn vaderland.

Na zijn carrière blijkt Olsen te zijn gegrepen door het Nederlandse voetbal. Hij wordt scout voor

23

Ajax in Scandinavië en mag zich de ontdekker noemen van een groot aantal topvoetballers, onder wie Zlatan Ibrahimovic en Christian Eriksen.

6 BERT JACOBS

24

Bert Jacobs (Zandvoort, 5 maart 1941) is de trainer met de meeste eredivisie-duels achter zijn naam: 741 maar liefst. Hij gaat daarmee twee andere vooraanstaande trainers met een FC Utrecht-verleden vooraf. Ron Jans – op moment van schrijven nog steeds hoofdtrainer van FC Utrecht, dus het aantal loopt nog op – fungeerde 645 keer als hoofdcoach in de eredivisie (meetmoment 1 november 2025) en Han Berger staat derde op de lijst met 637 wedstrijden.

Als Jacobs in 1970 bij de nieuwe fusieclub FC Utrecht wordt aangesteld, heeft hij nog maar beperkte ervaring als trainer. Jacobs speelt zelf bij Zandvoortmeeuwen en Haarlem, maar een knieblessure dwarsboomt een carrière als voetballer. Bij de jeugd van ADO en DWS leert hij het trainersvak, voordat hij bij de Amsterdamse club De Volewijckers en daarna bij Velox op eigen benen komt te staan als hoofdcoach.

Hij blijft vier jaar bij FC Utrecht, waarin de ploeg steeds in de top-tien van de eredivisie eindigt. Topseizoen is het tweede jaar van het bestaan, de jaargang

1971/72. Onder impuls van Karel Bonsink en de Noor Finn Seemann, twee aanvallers die zijn overgenomen van het Amsterdamse DWS, eindigt FC Utrecht als zesde. De ploeg komt net tekort om zich te plaatsen voor Europees voetbal – voorwaar een hele prestatie in het prille bestaan van de fusieclub.

In 1974 stapt Jacobs over naar Roda JC. Wat volgt is een lange trainersloopbaan, waarin hij ook nog voor Willem II, Seiko SA (Hongkong), Sparta, Fortuna Sittard, Vitesse, Sporting Gijón (Spanje), Volendam en RKC Waalwijk werkt. Vaak met succes: met Vitesse pakt hij in 1989 de titel in de eerste divisie, nadat hij in 1969 met Velox al kampioen is geworden in de tweede divisie. Met Vitesse én met Roda JC plaatst hij zich bovendien voor Europees voetbal.

Behalve door zijn kwaliteiten als trainer maakt Jacobs ook naam door zijn bijzondere humor. Het is altijd lachen geblazen voor de spelers die door hem worden getraind. Bestuursleden met wie hij werkt brengt hij vaak in een lastige positie. Zo verschijnt hij tijdens een trip naar Rusland met Vitesse-voorzitter Karel Aalbers eens aan het diner in een Russisch generaalskostuum, en spuit hij tijdens een trainingskamp van Fortuna Sittard in het Spaanse Benidorm verschillende brandblussers leeg in de gang, om op een lollige manier wraak te nemen op spelers die zijn hotelbed stiekem uit zijn kamer hebben verwijderd. Maar bovenal is Jacobs een

25